

Dziennik Urzędowy C 229

Unii Europejskiej

Tom 47

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

14 września 2004

<u>Zawiadomienie nr</u>	Treść	Strona
	I Informacja	
	Komisja	
2004/C 229/01	Kursy walutowe euro	1
2004/C 229/02	Publikacja wniosku o rejestrację w znaczeniu art. 6 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2081/92 w sprawie ochrony nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych	2
2004/C 229/03	Wytyczne dla celów analizy pomocy państwa dla rybołówstwa i akwakultury	5
2004/C 229/04	Komunikat na podstawie art. 27 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 w sprawie COMP/C.2/37.214 — Łączne wprowadzenie do obrotu praw do przekazu medialnego rozgrywek niemieckiej Bundesligi ⁽¹⁾	13
2004/C 229/05	Brak sprzeciwu wobec zgłoszonej koncentracji (Sprawa nr COMP/M.3545 – Rewe/ASP) ⁽¹⁾	16
2004/C 229/06	Brak sprzeciwu wobec zgłoszonej koncentracji (Sprawa nr COMP/M.3539 – Goldman Sachs/QMH) ⁽¹⁾	16

I

(Informacja)

KOMISJA

Kursy walutowe euro ⁽¹⁾

13 września 2004

(2004/C 229/01)

1 euro =

Waluta	Kurs wymiany	Waluta	Kurs wymiany	
USD	Dolar amerykański	1,2236	LVL Łat łotewski	0,6613
JPY	Jen	134,91	MTL Lir maltański	0,4276
DKK	Korona duńska	7,437	PLN Złoty polski	4,398
GBP	Funt szterling	0,6801	ROL Lej rumuński	41 100
SEK	Korona szwedzka	9,0915	SIT Tolar słoweński	239,91
CHF	Frank szwajcarski	1,5417	SKK Korona słowacka	40,075
ISK	Korona islandzka	87,66	TRL Lir turecki	1 839 000
NOK	Korona norweska	8,3495	AUD Dolar australijski	1,7545
BGN	Lew	1,9559	CAD Dolar kanadyjski	1,5816
CYP	Funt cypryjski	0,5773	HKD Dolar hong kong	9,5437
CZK	Korona czeska	31,649	NZD Dolar nowozelandzki	1,8614
EEK	Korona estońska	15,6466	SGD Dolar singapurski	2,0788
HUF	Forint węgierski	249,22	KRW Won	1 401,08
LTL	Lit litewski	3,4528	ZAR Rand	8,0192

⁽¹⁾ Źródło: referencyjny kurs wymiany walut opublikowany przez ECB.

Publikacja wniosku o rejestrację w znaczeniu art. 6 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2081/92 w sprawie ochrony nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych

(2004/C 229/02)

Niniejsza publikacja daje prawo do wyrażenia sprzeciwu w znaczeniu art. 7 i art. 12 d) wymienionego rozporządzenia. Każdy sprzeciw wobec tego wniosku musi być wniesiony za pośrednictwem właściwych władz Państwa Członkowskiego, państwa będącego członkiem WTO lub państwa trzeciego zatwierdzonego, zgodnie z art. 12 tiret trzecie w terminie sześciu miesięcy od tej publikacji. Publikacja jest uzasadniona następującymi elementami, szczególnie punktem 4.6, w związku z którymi uważa się, że wniosek jest uzasadniony w znaczeniu rozporządzenia (EWG) nr 2081/92.

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 2081/92

„TUSCIA”

nr KE: IT/00210/8.10.2001

CNP (X) COG ()

Niniejsze zestawienie to podsumowanie, sporządzone dla celów informacji. W celu uzyskania kompletnych informacji, w szczególności przeznaczonych dla producentów danych produktów, objętych CNP lub COG, należy sięgnąć po integralną wersję opisu bądź to na poziomie krajowym, bądź zwrócić się z prośbą o nią do właściwych służb Komisji Europejskiej ⁽¹⁾.

1. *Właściwy Departament w Państwie Członkowskim*

Nazwa:: Ministero delle Politiche Agricole e Forestali (Ministerstwo Polityki Rolnej i Leśnej)
Adres: Via XX Settembre, 20 I-00187 Rzym
Tel.: (+39) 06 481 99 68
Fax: (+39) 06 420 13 126
e-mail: qualita@politicheagricole.it

2. *Wnioskodawca*

2.1. Nazwa: Consorzio per la tutela e la valorizzazione della produzione olivicola della provincia di Viterbo
2.2. Adres: Via Matteotti, 73, I-01100 Viterbo
2.3. Skład: Producenci/przetwórcy (x) inni ()

3. *Typ produktu*

Klasa 1.5 – Tłuszcze – Oliwa z oliwek z pierwszego tłoczenia ekstra.

4. *Opis dokumentu specyfikacji*

(Podsumowanie warunków określonych w art. 4 ust. 2)

4.1. Nazwa: „Tuscia”

4.2. Opis: Oliwa z oliwek pierwszego tłoczenia ekstra posiadająca następujące cechy:

- kolor zielony szmaragdowy o złocistych odbłaskach,
- zapach: owocowy, przypominający zdrowy, świeży owoc, zebrany w optymalnym stadium dojrzenia,
- smak: umiarkowanie owocowy o zrównoważonym gorzkim i pikantnym posmaku,
- całkowita maksymalna kwasowość, wyrażona w kwasie oleinowym, według wagi, nie większa niż 0,5 grama na 100 gram oliwy,
- liczba nadtlenczków: < 12 Meq O₂/kg.

⁽¹⁾ Komisja Europejska – Dyrekcja Generalna ds. Rolnictwa – Departament ds. polityki jakości produktów rolnych – B-1049 Bruksela.

4.3. Obszar geograficzny: Obszar produkcji i przetwórstwa oliwy przeznaczonej do otrzymania oliwy z oliwek pierwszego tłoczenia ekstra Tuscia obejmuje terytorium następujących gmin w Prowincji Viterbo w Regionie Lacjum: Acquapendente, Bagnoregio, Barbarano Romano, Bassano in Teverina, Bassano Romano, Blera, Bolsena, Bomarzo, Calcata, Canepina, Capodimonte, Capranica, Caprarola, Carbognano, Castel S. Elia, Castiglione in Teverina, Celleno, Civita Castellana, Civitella d'Agliano, Corchiano, Fabrica di Roma, Faleria, Gallese, Gradoli, Graffignano, Grotte di Castro, Latera, Lubriano, Marta, Montalto di Castro (częściowo), Montefiascone, Monteromano, Nepi, Oriolo Romano, Orte, Piansano, Procono, Ronciglione, S. Lorenzo Nuovo, Soriano nel Cimino, Sutri, Tarquinia, Tuscania (częściowo), Valentano, Vallerano, Vasanello, Vejano, Vetralla, Vignanello, Villa S. Giovanni in Tuscia, Viterbo, Vitorchiano. W odniesieniu do gmin będących częściowo w strefie produkcji, szczegółowy opis obszaru zawarty jest w specyfikacjach.

4.4. Dowód pochodzenia: Oliwa z oliwek pojawiła się w regionie w VI w. p.n.e. w wyniku wymiany handlowej prowadzonej przez Etrusków z Fenicjanami i Grekami z Wielkiej Grecji. Pestki oliwek zostały odkryte w siedliskach archeologicznych w południowej Etrurii, w prowincji Viterbo.

Obszar Tusci, który odpowiada obecnemu obszarowi prowincji Viterbo, był pierwotnie częścią Etrurii, nazywanej po łacinie Hetruria lub Aetruria przez jej mieszkańców, znanych jako Etruskowie lub Etrurrowie. Począwszy od II wieku n.e., Rzymianie zaczęli stosować nazwę Tusci lub Tuscia, aby określić ten obszar. Z czasem Tuscia stała się oficjalną nazwą Etrurii i została ustanowiona w ramach reformy administracyjnej starożytnych Włoch przeprowadzonej przez cesarza Dioklecjana (284–305). Podstawowa działalność mieszkańców Tuscii obejmowała uprawę oliwek i produkcję oliwy z oliwek, co jasno wynika z malowideł odkrytych w etruskich grobach. Z biegiem czasu Rzymianie zaczęli wykazywać znaczne zainteresowanie tą uprawą; produkowali oliwki w Villae znajdujących się na całym obszarze Tuscii, przetwarzając je następnie w pobliskich olejarniach; typowy przykład można znaleźć w Civita di Bagnoregio. W niektórych ośrodkach lokalnych (np. Fabrica di Roma i Civita Castellana) przez wiele wieków produkowano pojemniki ceramiczne służące do magazynowania i transportu oliwek.

4.5. Metoda otrzymywania: Oliwę z oliwek pierwszego tłoczenia ekstra Tuscia otrzymuje się z gatunków Frantoio, Caninese i Leccino, obecnych w co najmniej 90 %, oddzielnie lub łącznie, w pojedynczym gaju oliwnym. Dopuszcza się obecność innych gatunków w gaju oliwnym, jednak w części wynoszącej łącznie nie więcej niż 10 %.

Na wymienionym obszarze oliwki stanowią jedną z najbardziej powszechnych upraw, w ramach plantacji wyspecjalizowanych o gęstości od 150 do 300 roślin na hektar, plantacji intensywnych z ponad 300 roślinami na hektar oraz plantacji mieszanych o mniej niż 100 roślinach na hektar.

W gajach oliwnych wyspecjalizowanych, najczęściej stosowany jest kształt rozłożystego krzewu, kształt litery Y, kształt stożkowy i kształt odwróconego stożka, natomiast w gajach oliwnych mieszanych – kształt wielostozkowy rozłożysty i kształt dowolny. Rośliny są zazwyczaj przycinane raz w roku, natomiast przycięcie regeneracyjne odbywa się rzadziej.

Ochrona fitosanitarna jest zapewniana zgodnie z instrukcjami służb walki ukierunkowanej i zintegrowanej działających na wymienionym obszarze. Zakazane jest stosowanie środków chwastobójczych lub środków wypalających.

Oliwki zbiera się bezpośrednio z drzew w czasie trwania fazy fenologicznej przyciemnienia powierzchni skórki i zbiory w żadnym razie nie mogą trwać dłużej niż do 20 grudnia w przypadku wczesnych odmian (Leccino, Frantoio, Marino, Pendolino) i do 15 stycznia w przypadku późnych odmian (Caninese, Moraiolo).

Stosowanie produktów powodujących przedwczesne opadanie i stosowanie wycinania jest zakazane. Maksymalna produkcja oliwek na hektar nie może przekroczyć 9000 kg w gajach oliwnych wyspecjalizowanych lub 90 kg na drzewo w plantacjach mieszanych lub kombinowanych. Oliwki przewozi się do olejarni w ciągu jednego dnia od ich zebrania i przetwarza nie później niż następnego dnia po ich dostarczeniu. Transport oliwek odbywa się w odpowiednich pojemnikach.

Stosowane techniki ekstrakcji przewidują:

- przemyć wodą pitną o temperaturze pokojowej, sortowanie, usunięcie liści,
- rozgniatanie odpowiednimi żarnami,
- tłoczenie w temperaturze nieprzekraczającej 30 °C w czasie nieprzekraczającym 60 minut,
- fizyczną ekstrakcję przy zastosowaniu urządzeń ciśnieniowych, stałe wirowanie, perkolacja, po której następuje wytlączenie lub perkolacja, po której następuje wirowanie,

- wirowanie moszczu oliwnego: oliwa i poddany ekstrakcji moszcz oliwny powinny być natychmiast oddzielone od pozostałości wody pochodzenia roślinnego przy użyciu stałych separatorów ze stali nierdzewnej. W chwili opuszczenia urządzenia do ekstrakcji, oliwa powinna być w temperaturze nie wyższej niż 28 °C. Maksymalna wydajność oliwy nie przekracza 20 %,
- wirowanie masy ze zmiażdżonych oliwek drugi raz bez przerwy (czyli zastosowanie metody przetwarzania zwanej „ripasso”) jest zakazane.

Dojrzewanie, przetwarzanie i rozlewanie do butelek odbywają się w wymienionym obszarze. Powody, dla których rozlewanie do butelek odbywa się w tym samym regionie, są związane z potrzebą ochrony specyficznych cech i jakości oliwy Tuscia dzięki zapewnieniu producentom, których to dotyczy, możliwości monitorowania kontroli wykonywanych przez zewnętrzny organ kontrolny. Chroniona nazwa pochodzenia ma ogromne znaczenie dla producentów i oferuje im możliwość zwiększenia dochodów, zgodnie z celami i podejściem zawartymi w rozporządzeniu. Ponadto, zgodnie z tradycją, oliwa z oliwek była rozlewana do butelek właśnie w tym obszarze. Aby zapewnić możliwość ustalenia pochodzenia produktu, producenci mający zamiar wprowadzić do obrotu oliwę z oliwek pierwszego tłoczenia ekstra pod chronioną nazwą muszą zarejestrować posiadane gaje oliwne, zakłady przetwórcze oraz zakłady rozlewania do butelek w rejestrach prowadzonych przez organ kontrolny.

- 4.6. Związek: Terytorium Tuscia posiada szczególne cechy geomorfologiczne i elementy krajobrazu. Pasma górskie Volsini, Cimini i Sabatini otaczają rozległe jeziora pochodzenia wulkanicznego Bolsena, Vico i Bracciano oraz mniejsze jeziora Mezzano, Monterosi i Martignano. Różnorodności orograficznej towarzyszą tereny pochodzenia wulkanicznego, o podobnych cechach. Są to cechy charakterystyczne, które oferują korzystne warunki klimatyczne dla rozwoju fauny i bogatej flory. Doskonałe warunki glebowe i obecność szczególnie korzystnych mikroklimatów, wynikających z charakterystyki geomorfologicznej (teren górzysty i obecność jezior) sprawiają, iż obszar ten jest wyjątkowo odpowiedni dla uprawy oliwek, w związku z czym oliwa z oliwek pierwszego tłoczenia ekstra Tuscia posiada szczególnie i wyjątkowy charakter.

Oliwa z oliwek jest bardzo istotnym składnikiem lokalnej sztuki kulinarnej, która w wysokim stopniu jest uzależniona od lokalnej produkcji.

Klimat jest umiarkowany, z rocznym poziomem opadów wynoszącym około 900 mm, występujących w większości w okresie od wiosny do jesieni, z wyjątkiem okolicy Colli Cimini, która charakteryzuje się większą amplitudą temperatur i większymi opadami.

- 4.7. Struktura kontroli

Nazwa:: Camera di Commercio, Industria, Artigianato ed Agricoltura di Viterbo

Adres:: Via F.lli Rosselli, 4, I-01100 Viterbo.

- 4.8. Oznakowanie: Oliwa z oliwek pierwszego tłoczenia ekstra jest wprowadzana do obrotu w pojemnikach szklanych lub stalowych, o pojemności nieprzekraczającej 5 litrów.

Oprócz informacji przewidzianych w przepisach dotyczących etykietowania, na etykiecie musi zostać zamieszczona nieusuwalnym i wyraźnym pismem nazwa „Tuscia”, chroniona nazwa pochodzenia.

Etykieta musi również zawierać znak graficzny z szczególnym jednoznacznym logo, stosowanym w ścisłym powiązaniu z nazwą. Znak graficzny został specjalnie stworzony na podstawie ilustracji antefiksu etruskiego, z terakoty, odkrytego na wykopaliskach w Acquarossa (Viterbo).

Antefiks jest koloru ciemnej ochry z kontrastującym ciemnoczerwonym napisem „Tuscia”. Logo stanowi integralną część specyfikacji, w których zostało szczegółowo opisane i pokazane w kolorze.

- 4.9. Wymogi krajowe:
-

WYTYCZNE DLA CELÓW ANALIZY POMOCY PAŃSTWA DLA RYBOŁÓWSTWA I AKWAKULTURY

(2004/C 229/03)

1. PODSTAWA PRAWNA I ZAKRES

- 1.1. Zastosowanie zasad dotyczących pomocy państwa, ustanowionych w art. 87 do 89 Traktatu WE w odniesieniu do produkcji i handlu produktami rybołówstwa, jest przewidziane w art. 19 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 2792/1999 z dnia 17 grudnia 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady i uzgodnienia dotyczące pomocy strukturalnej Wspólnoty w sektorze rybołówstwa ⁽¹⁾ oraz w art. 32 rozporządzenia Rady (WE) nr 104/2000 z dnia 17 grudnia 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury ⁽²⁾.

Od zasady niezgodności pomocy państwa ze wspólnym rynkiem, ustanowionej w art. 87 ust. 1 Traktatu, przysługują odstępstwa przewidziane w art. 87 ust. 2 i 3. Komisja zamierza zarządzać powyższymi odstępstwami w sektorze rybołówstwa w ramach niniejszych wytycznych.

- 1.2. Niniejsze wytyczne stosuje się do całego sektora rybołówstwa i dotyczą eksploatacji żywych zasobów wodnych i akwakultury oraz środków produkcji, przetwórstwa i obrotu produktami będącymi wynikiem działalności tego sektora, jednak z wyłączeniem rybołówstwa rekreacyjnego i sportowego, które nie prowadzi do sprzedaży produktów rybołówstwa.

Dotyczą one wszelkich środków stanowiących pomoc w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu, włącznie z jakimikolwiek środkami pociągającymi za sobą korzyść finansową w jakiegokolwiek formie, finansowanymi bezpośrednio lub pośrednio, z budżetu władz publicznych (krajowych, lokalnych, wojewódzkich, okręgowych lub lokalnych) lub z innych zasobów państwowych. Jako pomoc postrzegają się na przykład: transfery kapitału, pożyczki niskoprocentowe, dopłaty odsetkowe, niektóre udziały państwa w kapitale przedsiębiorstw, pomoc finansowaną za pomocą specjalnych opłat lub opłat parafiskalnych, pomoc udzieloną w formie państwowych papierów wartościowych za pożyczki bankowe, obniżenie lub zwolnienie z opłat lub podatków, w tym przyspieszona amortyzacja oraz obniżenie składek socjalnych.

2. OBOWIĄZEK ZGŁOSZENIA POMOCY PAŃSTWA I WYŁĄCZENIE Z TEGO OBOWIĄZKU

Komisja przypomina Państwom Członkowskim, że mają one obowiązek zgłosić Komisji swoje plany udzielenia nowej pomocy, zgodnie z art. 88 ust. 3 Traktatu i art. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE ⁽³⁾.

Zgodnie z warunkami ustanowionymi w pkt 2.1. i 2.2., niektóre środki są jednak wyłączone z powyższego obowiązku zgłoszenia.

- 2.1. Zgodnie z art. 19 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2792/1999, art. 87, 88 i 89 Traktatu nie mają zastosowania w odniesieniu do obowiązkowego wkładu finansowego Państw Członkowskich do środków współfinansowanych przez Wspólnotę i przewidzianych zgodnie z planami rozwoju, o których mowa w art. 3 ust. 3 tego rozporządzenia i określonych w art. 9 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/1999 z dnia 21 czerwca 1999 r. ustanawiającego przepisy ogólne w sprawie funduszy strukturalnych ⁽⁴⁾ lub w zgodnie z art. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 2370/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. ustanawiającego nadzwyczajne środki Wspólnoty na złomowanie statków rybackich ⁽⁵⁾. W związku z powyższym Państwa Członkowskie nie mają obowiązku informowania Komisji o tego rodzaju wkładzie. Wkład tego rodzaju nie jest objęty niniejszymi wytycznymi.

⁽¹⁾ Dz.U. L 337 z 30.12.1999, str. 10. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2369/2002 (Dz.U. L 358 z 31.12.2002, str. 49).

⁽²⁾ Dz.U. L 17 z 21.1.2000, str. 22. Rozporządzenie zmienione Aktem Przystąpienia z 2003 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 83 z 27.3.1999, str. 1. Rozporządzenie zmienione Aktem Przystąpienia z 2003 r.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 161 z 26.6.1999, str. 1. Rozporządzenie zmienione Aktem Przystąpienia z 2003 r.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 358 z 31.12.2002, str. 57.

Niemniej jednak, zgodnie z art. 19 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2792/1999, środki przewidujące finansowanie z zasobów publicznych Państw Członkowskich, którego wysokość przekracza przepisy tego rozporządzenia lub rozporządzenia (WE) nr 2370/2002 dotyczącego obowiązkowego wkładu finansowego, o którym mowa w art. 19 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2792/1999, powinny zostać zgłoszone Komisji jako pomoc państwa i są objęte niniejszymi wytycznymi.

W celu zmniejszenia obciążeń administracyjnych, mogących wynikać z zastosowania art. 19 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2792/1999, i dla ułatwienia wypłaty funduszy strukturalnych Wspólnoty, w interesie Państw Członkowskich leży dokonanie wyraźnego rozróżnienia pomiędzy obowiązkowym wkładem finansowym, jakiego zamierzają użyć w celu współfinansowania środków wspólnotowych w ramach Instrumentu Finansowego Orientacji Rybołówstwa zgodnie z art. 19 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2792/1999, którego to wkładu nie muszą zgłaszać Komisji, a pomocą państwa, która podlega obowiązkowi zgłoszenia.

2.2. Państwa Członkowskie nie mają obowiązku zgłaszania pomocy dla sektora rybołówstwa spełniającej warunki ustanowione w rozporządzeniach w sprawie wyłączeń grupowych, przyjętych przez Komisję zgodnie z art. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 994/1998 z dnia 7 maja 1998 r. w sprawie stosowania art. 92 i 93 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską do niektórych kategorii horyzontalnej pomocy państwa ⁽¹⁾. Powyższa pomoc obejmuje:

- pomoc spełniającą warunki ustanowione w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1595/2004 z dnia 8 września 2004 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu WE do pomocy państwa dla małych i średnich przedsiębiorstw prowadzących działalność związaną z produkcją, przetwórstwem i obrotem produktami rybołówstwa ⁽²⁾;
- pomoc szkoleniowa spełniająca warunki ustanowione w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 68/2001 z dnia 12 stycznia 2001 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE do pomocy szkoleniowej ⁽³⁾;
- pomoc na badania naukowe spełniająca warunki ustanowione w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 70/2001 z dnia 12 stycznia 2001 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE do pomocy państwa dla małych i średnich przedsiębiorstw ⁽⁴⁾;
- pomoc na rzecz zatrudnienia spełniająca warunki ustanowione w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 2204/2002 z dnia 12 grudnia 2002 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE do pomocy państwa na rzecz zatrudnienia ⁽⁵⁾;
- pomoc spełniająca warunki jakiegokolwiek przyszłego rozporządzenia przyjętego przez Komisję zgodnie z art. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 994/1998, mająca zastosowanie w odniesieniu do sektora rybołówstwa.

2.3. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 69/2001 z dnia 12 stycznia 2001 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE do pomocy de minimis ⁽⁶⁾ nie ma zastosowania w odniesieniu do rybołówstwa.

3. ZASADY

3.1. W sektorze rybołówstwa, podobnie jak w innych sektorach gospodarki we Wspólnocie, polityka Wspólnoty odnośnie do pomocy państwa ma na celu zapobieganie zakłóceniom konkurencji na rynku wewnętrznym.

Pomoc państwa w sektorze rybołówstwa jest uzasadniona jedynie wówczas, gdy jest zgodna z celami polityki konkurencji i celami wspólnej polityki rybołówstwa, jak to zostało szczegółowo przedstawione w niniejszych wytycznych, a w szczególności w rozporządzeniu Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa ⁽⁷⁾ oraz rozporządzeń (WE) nr 2792/1999 i (WE) nr 104/2000.

⁽¹⁾ Dz. U. L 142 z 14.5.1998, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 291 z 14.9.2004.

⁽³⁾ Dz.U. L 10 z 13.1.2001, str. 20. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 363/2004 (Dz.U. L 63 z 28.2.2004, str. 20).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 10 z 13.1.2001, str. 3. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 364/2004 (Dz.U. L 63 z 28.2.2004, str. 22).

⁽⁵⁾ Dz.U. L 337 z 13.12.2002, str. 3.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 10 z 13.1.2001, str. 30.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 358 z 31.12.2002, str. 59.

- 3.2. Niezbędnym jest zapewnienie zgodności i spójności polityk Wspólnoty w odniesieniu do kontroli pomocy państwa oraz w odniesieniu do wykorzystania funduszy strukturalnych w ramach wspólnej polityki rybołówstwa.

W związku z tym, o ile środki kwalifikują się do uzyskania funduszy wspólnotowych, o tyle do uzyskania pomocy państwa kwalifikują się jedynie te środki, które są zgodne z kryteriami ustanowionymi w rozporządzeniu (WE) nr 2792/1999. W żadnym wypadku kwota udziału finansowego pomocy państwa, wyrażona jako wartość procentowa dopuszczalnych kosztów, nie może przekroczyć, w ekwiwalencie subwencji, ogólnej kwoty subwencji krajowych i wspólnotowych ustalonych w załączniku IV do tego rozporządzenia.

Komisja dokona oceny poszczególnych przypadków wszelkiej pomocy z przeznaczeniem na środki, które nie są objęte niniejszymi wytycznymi lub rozporządzeniem (WE) nr 1595/2004, uwzględniając zasady ustanowione w art. 87, 88 i 89 Traktatu oraz wspólną politykę rybołówstwa Wspólnoty.

- 3.3. Niezbędnym jest, aby w przypadkach, które nie są zgodne z prawem Wspólnoty, a w szczególności z zasadami wspólnej polityki rybołówstwa, nie była udzielana żadna pomoc. Pomoc państwa może zatem zostać uznana za zgodną, jeżeli przed udzieleniem pomocy dane Państwo Członkowskie zobowiąże się do sprawdzenia, czy finansowane środki oraz ich skutki są zgodne z prawem Wspólnoty. W okresie dotowania Państwo Członkowskie muszą sprawdzać, czy beneficjenci pomocy przestrzegają wspólnej polityki rybołówstwa. Jeżeli w okresie dotowania zostanie stwierdzone, że beneficjent nie przestrzega zasad wspólnej polityki rybołówstwa, dotacja musi zostać zwrócona w stopniu proporcjonalnym do powagi naruszenia.
- 3.4. W celu zagwarantowania udzielania pomocy niezbędnej i pobudzającej niektóre rodzaje działalności żadnej pomocy udzielonej na działalność, w którą beneficjent zaangażowałby się w warunkach rynkowych niezależnie od uzyskania pomocy, nie można uznać za pomoc zgodną ze wspólnym rynkiem. W odniesieniu do działalności podjętej już przez beneficjenta nie powinna zostać udzielona żadna pomoc.
- 3.5. Pomoc państwa nie może być w swoich skutkach ochronna: musi służyć promowaniu racjonalizacji i efektywności produkcji oraz obrotu produktami rybołówstwa. Wszelka pomoc tego rodzaju musi prowadzić do trwałej poprawy, aby rozwój sektora mógł następować wyłącznie w oparciu o zysk rynkowy.
- 3.6. Pomoc państwa dla eksportu lub wymiany handlowej, której przedmiotem są produkty rybołówstwa wewnątrz Wspólnoty, jest niezgodna ze wspólnym rynkiem.
- 3.7. Pomoc państwa udzielana bez nakładania jakiegokolwiek obowiązku służącego celom wspólnej polityki rybołówstwa ze strony otrzymujących, mająca równocześnie na celu poprawę sytuacji przedsiębiorstw i zwiększenie ich płynności gospodarczej lub obliczana na podstawie ilości produkowanych lub wprowadzanych do obrotu, cen produktu, wyprodukowanych jednostek lub środków produkcji oraz przynosząca skutek w postaci obniżenia kosztów produkcji otrzymującego lub poprawy dochodu otrzymującego jest, jako pomoc operacyjna, niezgodna ze wspólnym rynkiem. Komisja zamierza rygorystycznie stosować tę zasadę w odniesieniu do wszelkiej pomocy na cele operacyjne, włączając w to pomoc w formie zwolnienia podatkowego lub obniżek składek na ubezpieczenie społeczne lub na system zasiłków dla bezrobotnych.
- 3.8. Dla celów przejrzystości Komisja nie może uznać za zgodną żadnej pomocy państwa, jeżeli dane Państwo Członkowskie nie zgłosiło ogólnej kwoty pomocy na środki oraz intensywności pomocy.

Zgodnie z ustaloną praktyką Komisji, progi powinny być zwyczajowo wyrażone raczej w intensywności pomocy w stosunku do zestawu dopuszczalnych kosztów, niż w maksymalnych kwotach pomocy. Niemniej jednak uwzględnia się wszystkie czynniki umożliwiające dokonanie oceny realnej korzyści uzyskanej przez otrzymującego.

Przy ocenie systemów pomocy państwa uwzględnia się dla przyjmującego efekt kumulacji wszystkich środków obejmujących element subwencji udzielonej przez władze państwowe zgodnie z prawem Wspólnoty, krajowym, regionalnym i lokalnym, w szczególności tych mających na celu promowanie rozwoju regionalnego.

- 3.9. Wytyczne w sprawie krajowej pomocy regionalnej ⁽¹⁾ nie mają zastosowania do tego sektora. Składniki systemów pomocy regionalnej obejmujących sektor rybołówstwa zostaną poddane analizie w oparciu o niniejsze wytyczne.
- 3.10. Pomoc państwa dla kategorii środków przewidzianych w rozporządzeniu (WE) nr 1595/2004, zmierzającej jednak do przynoszenia korzyści dla przedsiębiorstw innych niż MŚP lub przekraczającej próg ustalony w art. 1 ust. 3 wspomnianego rozporządzenia, zostanie oceniona na podstawie niniejszych wytycznych oraz kryteriów ustalonych dla każdej kategorii środków w art. 4–13 wspomnianego rozporządzenia.

4. POMOC, KTÓRA MOŻE ZOSTAĆ UZNANA ZA ZGODNĄ

4.1. Pomoc wchodząca w zakres niektórych wytycznych horyzontalnych

- 4.1.1. Pomoc państwa dla celów ochrony środowiska zostanie oceniona zgodnie z Wytycznymi Wspólnoty w sprawie pomocy państwa dla celów ochrony środowiska ⁽²⁾. Poza wymaganiami zawartymi w wymienionych wytycznych, pomoc państwa dla celów ochrony środowiska nie zostanie uznana za zgodną, jeżeli odnosi się do zwiększenia zdolności połowowej statku lub służby zwiększeniu skuteczności narzędzi połowowych.
- 4.1.2. Pomoc państwa mająca na celu ratowanie i restrukturyzację firm znajdujących się w trudnej sytuacji zostanie oceniona zgodnie z Wytycznymi Wspólnoty w sprawie pomocy państwa dla celów ratowania i restrukturyzacji firm ⁽³⁾. Poza wymaganiami zawartymi w wymienionych wytycznych, pomoc państwa dla celów restrukturyzacji firm, których działalność obejmuje rybołówstwo morskie, może zostać udzielona jedynie wówczas, gdy zostanie przedłożony Komisji odpowiedni plan mający na celu obniżenie zdolności połowowej floty poniżej poziomu obowiązkowego zgodnie z prawem Wspólnoty.

4.2. Pomoc na trwałe wycofanie statków rybackich poprzez przeniesienie do krajów trzecich

Pomoc na trwałe wycofanie statków rybackich poprzez przeniesienie ich do krajów trzecich, niezwiązane z zakupem lub budową nowych statków, jest zgodna ze wspólnym rynkiem, pod warunkiem że spełnia wymogi rozporządzenia (WE) nr 2792/1999 w odniesieniu do kwalifikowalności pomocy Wspólnoty, a w szczególności art. 7 ust. 3 lit. b) i ust. 5 lit. b) i c) oraz art. 8 tego rozporządzenia, a także załącznika III (punkty 1.1. i 1.2.) do tego rozporządzenia.

Zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002, niedozwolone jest wszelkie wyjście z floty wspierane przez pomoc państwa, jeżeli nie zostało ono poprzedzone wycofaniem licencji połowowej zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 3690/1993 z dnia 20 grudnia 1993 r. ustanawiającym wspólnotowy system ustalający zasady dotyczące minimum informacji jakie mają być zawarte w licencjach połowowych ⁽⁴⁾ oraz, gdzie zostało to przewidziane, zezwoleń połowowych określonych w odpowiednich przepisach.

4.3. Pomoc na czasowe zaprzestanie działalności połowowej

- 4.3.1. Pomoc na czasowe zaprzestanie działalności połowowej może zostać uznana za zgodną, jeżeli spełnia warunki przewidziane w art. 16 rozporządzenia (WE) nr 2792/1999.

⁽¹⁾ Dz.U. C 74 z 10.3.1998, str. 9. Wytyczne zmienione Wytycznymi w sprawie krajowej pomocy regionalnej (Dz.U. C 258 z 9.9.2000, str. 5).

⁽²⁾ Dz.U. C 37 z 3.2.2001, str. 3.

⁽³⁾ Dz.U. C 288 z 9.10.1999, str. 2.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 341 z 31.12.1993, str. 93.

W przypadku czasowego zaprzestania działalności połowowej w ramach planu naprawczego lub planu zarządzania, pomoc państwa może być uznana za zgodną wyłącznie wówczas, jeżeli plan został przyjęty zgodnie z art. 5 lub art. 6 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002.

W przypadku czasowego zaprzestania działalności połowowej w ramach środków nadzwyczajnych, pomoc państwa może być uznana za zgodną wyłącznie wówczas, jeżeli środek został przyjęty przez Komisję zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002 lub art. 45 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 850/1998 z dnia 30 marca w sprawie zachowania zasobów połowowych poprzez środki techniczne dla ochrony niedojrzałych organizmów morskich ⁽¹⁾, lub przez jedno lub więcej Państw Członkowskich zgodnie z art. 8 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002 lub art. 45 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 850/1998.

- 4.3.2. Zgodnie z art. 12 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 2792/1999, za zgodne można uznać towarzyszące środki socjalne dla członków załóg statków rybackich mające na celu ułatwienie czasowego zaprzestania działalności połowowej w ramach planów ochrony zasobów wodnych.

Zaprzestanie działalności powinno zostać przyjęte przez Państwa Członkowskie zgodnie z art. 8, 9 lub 10 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002 lub zgodnie z art. 46 rozporządzenia (WE) nr 850/1998, lub zgodnie z art. 13 rozporządzenia Rady (WE) nr 88/98 z dnia 18 grudnia 1997 r. ustanawiającego niektóre środki techniczne dla zachowania zasobów połowowych w wodach Morza Bałtyckiego, cieśnin Bełt i Sund ⁽²⁾, lub zgodnie z art. 1 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1626/94 z dnia 27 czerwca 1994 r. ustanawiającego niektóre środki techniczne dla zachowania zasobów połowowych Morza Śródziemnego ⁽³⁾.

Plany ochrony zasobów połowowych powinny zawierać, oprócz czasowego zaprzestania działalności, skuteczne środki mające na celu obniżenie śmiertelności połowów, na przykład poprzez trwałe obniżenie zdolności połowowej lub zastosowanie środków technicznych. Plany przedstawiające precyzyjne i wymierne cele oraz ramy czasowe powinny zostać zgłoszone Komisji.

Komisja natychmiast zwróci się z prośbą o opinię na temat planu do Komitetu Naukowego, Technicznego i Ekonomicznego ds. Rybołówstwa zgodnie z art. 33 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002 w sprawie planów. Należy przedstawić dowody na społeczny wpływ planów oraz uzasadnienie specjalnych środków, wykraczających poza zwyczajny system opieki socjalnej. Członkami załóg są wyłącznie osoby zatrudnione na pokładzie operacyjnego pełnomorskiego statku rybackiego, dla których jest to główne zajęcie. Pomoc dla właścicieli statków nie zostanie zakwalifikowana, za wyjątkiem tych właścicieli statków, których głównym zajęciem jest praca na pokładzie własnego statku.

Przedkładanemu Komisji zgłoszeniu dotyczącemu środka powinno towarzyszyć uzasadnienie naukowe, a tam, gdzie to konieczne, również uzasadnienie ekonomiczne. Środki nie mogą wykraczać poza zakres ściśle niezbędny dla osiągnięcia wyznaczonego celu, a czas ich trwania musi być ograniczony. Należy unikać nadmiernej kompensacji.

Udzielenie kompensacji przez Państwo Członkowskie może trwać przez okres jednego roku i może zostać przedłużone o dodatkowy rok.

- 4.3.3. Pomoc państwa przewidziana w punktach 4.3.1. i 4.3.2. może jedynie skompensować część straty dochodu związanej ze środkiem dotyczącym czasowego zaprzestania.

- 4.3.4. Pomoc na ograniczenie działalności połowowej, wprowadzana przez Państwo Członkowskie dla celów zmniejszenia nakładów połowowych zgodnie z art. 16 ust. 2 rozporządzenia 2371/2002, jest niedozwolona.

⁽¹⁾ Dz.U. L 125 z 27.4.1998, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 602/2004 (Dz.U. L 97 z 1.4.2004, str. 30).

⁽²⁾ Dz.U. L 9 z 15.1.1998, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 812/2004 (Dz.U. L 150, 30.4.2004, str. 12).

⁽³⁾ Dz.U. L 171 z 6.7.1994, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 813/2004 (Dz.U. L 150, 30.4.2004, str. 32).

4.4. Pomoc na inwestycje we flotę

4.4.1. Pomoc na odnowę statków rybackich może zostać uznana za zgodną ze wspólnym rynkiem, podlegając wymogom przedstawionym w art. 9 i 10 rozporządzenia Rady (WE) nr 2792/1999 oraz załącznika III (punkt 1.3.) do tego rozporządzenia i pod warunkiem, że suma pomocy państwa nie przekracza, w ekwiwalencie subwencji, całkowitej kwoty subwencji krajowych i wspólnotowych ustalonych w załączniku IV do wymienionego rozporządzenia.

Nie może zostać udzielona żadna pomoc dla stoczni przeznaczona na budowę wspólnotowych statków rybackich. Pomoc dla stoczni na budowę, naprawę i przekształcenie statków rybackich pochodzących spoza Wspólnoty leży w zakresie Ram w sprawie pomocy dla przemysłu stoczniowego ⁽¹⁾.

4.4.2. Pomoc na modernizację oraz wyposażenie statków rybackich może zostać uznana za zgodną ze wspólnym rynkiem, podlegając wymogom przedstawionym w art. 9 i 10 rozporządzenia Rady (WE) nr 2792/1999 oraz załącznika III (punkt 1.4) do tego rozporządzenia i pod warunkiem, że suma pomocy państwa nie przekracza, w ekwiwalencie subwencji, całkowitej kwoty subwencji krajowych i wspólnotowych ustalonych w załączniku do wymienionego rozporządzenia.

4.4.3. Pomoc przewidziana w punktach 4.4.1. i 4.4.2. może zostać udzielona wyłącznie wówczas, gdy przestrzegane są przepisy art. 13 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002, rozporządzenia Komisji (WE) nr 1438/2003 z dnia 12 sierpnia 2003 r. ustanawiającego przepisy wykonawcze do polityki dotyczącej floty wspólnotowej określonej w rozdziale III rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 ⁽²⁾ oraz, tam, gdzie ma to zastosowanie, rozporządzenia Rady (WE) nr 639/2004 z dnia 30 marca 2004 r. w sprawie zarządzania flotą rybacką w najbardziej peryferyjnych regionach Wspólnoty ⁽³⁾.

4.4.4. Pomoc na zakup używanych statków uznaje się za zgodną ze wspólnym rynkiem jedynie wówczas, gdy jest ona zgodna z przepisami art. 12 ust. 3 lit. d) oraz art. 12 ust. 14 lit. f) rozporządzenia (WE) nr 2792/1999.

4.4.5. Pomoc państwa na inwestycje we flotę lub udzielona przez Państwo Członkowskie na środki, w odniesieniu do których zawieszona została pomoc finansowa ze strony Wspólnoty zgodnie z art. 16 ust. 1 rozporządzenia (WE) 2371/2002, nie jest uznawana za zgodną.

4.5. Środki społeczno-ekonomiczne

Wsparcie dochodów pracowników zatrudnionych w sektorze rybołówstwa i akwakultury oraz pracowników zatrudnionych w przetwórstwie i wprowadzaniu do obrotu produktami rybołówstwa i akwakultury może zostać uznane za zgodne ze wspólnym rynkiem, pod warunkiem że stanowi ono część społeczno-ekonomicznych środków wspomagających kompensujących utracone dochody, powiązanych ze środkami mającymi na celu osiągnięcie dostosowania zdolności połowowej, przyjętych zgodnie z art. 11 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002. Tego rodzaju pomoc będzie oceniana na podstawie poszczególnych przypadków, zgodnie z zasadami przewidzianymi w pkt 3. W przypadku czasowego zaprzestania działalności połowowej zastosowanie ma pkt 4.3.

4.6. Pomoc na naprawienie szkód spowodowanych klęskami żywiołowymi lub innymi zdarzeniami nadzwyczajnymi

Zgodnie z art. 87 ust. 2 lit. b) Traktatu, pomoc mającą na celu naprawienie szkód spowodowanych klęskami żywiołowymi lub innymi zdarzeniami nadzwyczajnymi uznaje się za zgodną ze wspólnym rynkiem.

Aby taka pomoc została uznana za zgodną ze wspólnym rynkiem, poziom szkód wyrządzonych przez klęski żywiołowe lub wydarzenia nadzwyczajne musi osiągnąć próg wysokości 20 % średnich obrotów poszkodowanej firmy w ciągu poprzednich trzech lat w regionach Celu 1, jak określono w art. 3 rozporządzenia (WE) nr 1260/1999 i włączając regiony określone w art. 6 ust. 1 tego rozporządzenia, a na innych obszarach – 30 %.

⁽¹⁾ Dz.U. C 317 z 30.12.2003, str. 11.

⁽²⁾ Dz.U. L 204 z 13.8.2003, str. 21. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 916/2004 (Dz.U. L 163 z 30.4.2004, str. 81).

⁽³⁾ Dz.U. L 102 z 7.4.2004, str. 9.

Po wykazaniu wystąpienia klęski żywiołowej lub wydarzenia nadzwyczajnego dozwolona jest pomoc do wysokości 100 % na rekompensatę szkód materialnych. Wysokość odszkodowania powinna zostać obliczona dla indywidualnego beneficjenta. Należy unikać nadmiernej kompensacji. Kwoty otrzymane w ramach programu ubezpieczenia lub koszty zwykle nieponiesione przez beneficjenta muszą zostać odliczone. Szkody, które nie mogą być objęte zwykłą komercyjną umową ubezpieczenia lub przedstawiają zwykły poziom ryzyka gospodarczego, nie kwalifikują się do objęcia pomocą.

Wszelkie odszkodowania muszą zostać udzielone w ciągu trzech lat od chwili wystąpienia wydarzenia, do którego się odnoszą.

4.7. Regiony peryferyjne

Jeżeli przepisy prawa Wspólnoty odnoszą się wyraźnie do regionów peryferyjnych, jak ma to miejsce w przypadku przepisów ustanowionych w załączniku IV do rozporządzenia (WE) nr 2792/1999 w sprawie intensywności pomocy w sektorze rybołówstwa, Komisja uznaje pomoc dla sektora rybołówstwa w tych regionach za zgodną w stopniu, w jakim jest ona zgodna z wymienionymi przepisami. W odniesieniu do środków, dla których nie przewidziano żadnych szczegółowych przepisów dotyczących regionów peryferyjnych, pomoc mająca na celu zaspokojenie potrzeb regionów peryferyjnych zostanie oceniona dla poszczególnych przypadków, przy uwzględnieniu, z jednej strony, czynników charakterystycznych dla tych regionów, określonych w art. 299 ust. 2 Traktatu, a z drugiej – zgodności danych środków z celami wspólnej polityki rybołówstwa oraz potencjalnego wpływu danego środka na konkurencję w tych regionach i w innych częściach Wspólnoty.

4.8. Pomoc finansowana poprzez opłaty parafiskalne

Systemy pomocy finansowane z opłat specjalnych, w szczególności opłat parafiskalnych, nałożonych na niektóre produkty rybołówstwa i akwakultury bez względu na ich pochodzenia, mogą zostać uznane za zgodne, jeżeli systemy pomocy przynoszą korzyść tak produktom krajowym, jak i importowanym i jeżeli pomoc jest zgodna z warunkami przewidzianymi w niniejszych wytycznych.

5. ZAGADNIENIA PROCEDURALNE

Komisja przypomina, że przepisy rozporządzenia (WE) nr 659/1999 i jego przepisy wykonawcze mają zastosowanie.

W szczególności, jeżeli Komisja przyjmie negatywną decyzję w sprawie pomocy, która została udzielona bez uprzedniego zgłoszenia i uzyskania akceptacji Komisji, Państwa Członkowskie mają obowiązek odzyskania pomocy od beneficjenta, z uwzględnieniem odsetek, zgodnie z warunkami ustanowionymi w art. 14 rozporządzenia (WE) nr 659/1999.

Z myślą o przyspieszeniu badania środków pomocowych, zachęca się Państwa Członkowskie do wypełnienia formularzy w załączniku I (część I i część III.14) do rozporządzenia Komisji (WE) nr 794/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. wprowadzającego w życie rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 ustanawiające szczegółowe zasady zastosowania art. 93 Traktatu WE ⁽¹⁾.

5.1. Powtórne zgłoszenie i sprawozdanie roczne

Aby Komisja była w stanie wypełnić swój obowiązek sprawowania ciągłej kontroli nad wszystkimi systemami pomocy istniejącymi w Państwach Członkowskich, Państwa Członkowskie powinny powtórnie zgłosić Komisji systemy otwarte przynajmniej na dwa miesiące przed dziesiątą rocznicą ich wejścia w życie.

Artykuł 21 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 stanowi, że Państwa Członkowskie mają przedłożyć Komisji sprawozdania roczne na temat wszystkich istniejących systemów pomocy, w odniesieniu do których nie nałożono żadnych szczegółowych obowiązków sprawozdawczych w decyzji warunkowej. Indywidualna pomoc udzielona poza przyjętym systemem pomocy musi również być zawarta w wymienionych sprawozdaniach. Sprawozdanie roczne musi zawierać wszelkie mające znaczenie informacje, zgodnie z formularzem w załączniku III C do rozporządzenia Komisji (WE) nr 794/2004.

⁽¹⁾ Dz.U. L 140 z 30.4.2004, str. 1.

5.2. Wnioski dotyczące właściwych środków

Niniejsze wytyczne zastępują wcześniejsze Wytyczne w sprawie badania pomocy państwa dla rybołówstwa i akwakultury ⁽¹⁾ w wyniku rozwoju wspólnej polityki rybołówstwa, w szczególności poprzez przyjęcie rozporządzenia (WE) nr 2369/2002 zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 2792/1999, rozporządzenia (WE) nr 2371/2002 oraz rozporządzenia (WE) nr 1595/2004.

Komisja będzie wprowadzać poprawki do niniejszych wytycznych w miarę zdobywania doświadczeń nabytych poprzez regularne badania stanu pomocy państwa, a także w świetle rozwoju wspólnej polityki rybołówstwa.

Zgodnie z art. 88 ust. 1 Traktatu i art. 18 rozporządzenia (WE) nr 659/1999, Komisja proponuje, aby Państwa Członkowskie dokonały zmian pozwalających na osiągnięcie zgodności z niniejszymi wytycznymi w swoich istniejących systemach pomocy odnoszących się do sektora rybołówstwa, najpóźniej do 1 stycznia 2005 r.

Państwa Członkowskie wzywa się do pisemnego potwierdzenia przyjęcia niniejszych wniosków w sprawie właściwych środków, najpóźniej do 15 listopada 2004 r.

W przypadku gdy Państwo Członkowskie nie dostarczy pisemnego potwierdzenia przyjęcia przed upływem tej daty, Komisja zakłada, że dane Państwo Członkowskie przyjęło powyższe wnioski, o ile nie wyrazi ono jednoznacznie na piśmie braku zgody ze swojej strony.

Jeżeli Państwo Członkowskie nie przyjmie całości lub części powyższych wniosków przed upływem tej daty, Komisja postąpi zgodnie z art. 19 art. 2 rozporządzenia (WE) nr 549/1999.

5.3. Data zastosowania

Komisja stosuje niniejsze wytyczne ze skutkiem od 1 listopada 2004 r. w odniesieniu do wszelkiej pomocy państwa zgłoszonej po upływie tej daty.

„Pomoc przyznana bezprawnie” w rozumieniu art. 1 lit. f) rozporządzenia (WE) nr 659/1999 zostanie oceniona zgodnie z mającymi zastosowanie wytycznymi po wejściu w życie aktu administracyjnego ustanawiającego daną pomoc.

Odniesienia do prawa Wspólnoty lub wytycznych Komisji zawarte w niniejszych wytycznych należy rozumieć jako zawierające odniesienie do wszelkich zmian dokonanych w tych instrumentach po 1 listopada 2004 r.

⁽¹⁾ Dz.U. C 19 z 20.1.2001, str. 7.

Komunikat na podstawie art. 27 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 w sprawie COMP/C.2/37.214 — Łączne wprowadzenie do obrotu praw do przekazu medialnego rozgrywek niemieckiej Bundesligi

(2004/C 229/04)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

1. Wstęp

- (1) Dnia 25 sierpnia 1998 r. Niemiecki Związek Piłki Nożnej (Deutscher Fussballbund – DFB) złożył wniosek na podstawie art. 2 i 4 rozporządzenia nr 17 o atest negatywny lub zwolnienie indywidualne, na podstawie art. 81 ust. 3 Traktatu, z centralnego wprowadzania do obrotu praw do przekazu telewizyjnego i radiowego oraz pozostałych technicznych form odtwarzania⁽¹⁾ relacji z rozgrywek mistrzowskich pierwszo- i drugoligowych Bundesligi mężczyzn. 30 października 2003 r. Komisja podała do wiadomości w Komunikacie opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, zgodnie z art. 19 ust. 3 rozporządzenia nr 17, swój zamiar wydania pozytywnej oceny⁽²⁾ w odniesieniu do zmodyfikowanej regulacji centralnego wprowadzania do obrotu wyżej wymienionych praw i otrzymała w odpowiedzi na powyższy komunikat uwagi od zainteresowanych stron trzech.

2. Ocena tymczasowa

- (2) Komisja przekazała DFB oraz Związkowi Ligowemu w piśmie z dnia 18 czerwca 2004 r. ocenę tymczasową, w rozumieniu art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003.
- (3) Po dokonaniu tymczasowej oceny Komisja uznała, iż problem dotyczy przeniesienia praw do przekazu medialnego relacji z rozgrywek pierwszo- i drugoligowych Bundesligi od stowarzyszeń klubowych do Związku Ligowego oraz związanego z powyższym centralnego wprowadzenia ich do obrotu. Związek Ligowy decyduje w porozumieniach o wprowadzeniu do obrotu, o cenie, a także o rodzaju i zakresie praw do transmisji. Wskutek zawarcia porozumienia o centralnym wprowadzeniu do obrotu oraz następującego łącznego wprowadzenia do obrotu stowarzyszenia nie będą mogły prowadzić samodzielnych negocjacji z operatorami telewizyjnymi i radiowymi oraz/lub z agencjami obracającymi prawami do transmisji wydarzeń sportowych. W tej sytuacji wykluczona jest konkurencja między klubami przy sprzedaży praw do przekazu medialnego. W szczególności stowarzyszenia nie będą mogły podejmować niezależnych decyzji handlowych dotyczących ceny oraz rodzaju i zakresu praw do transmisji, które odbiegałyby od ustaleń dokonanych w ramach centralnego wprowadzenia do obiegu.
- (4) Zgodnie z dokonaną oceną tymczasową centralne wprowadzanie do obrotu wywiera również negatywne skutki na zainteresowany rynek operatorów telewizyjnych oraz rynek nowych mediów, ze względu na ważną rolę, jaką odgrywa możliwość oferowania relacji z rozgrywek piłki nożnej oferentom programów konkurującym o wpływy z reklam lub o abonentów albo klientów telewizji pay-per-view.

3. Zobowiązania

- (5) W odpowiedzi na powyższe Związek Ligowy potwierdził swoje zobowiązania złożone w ramach poprzedniego postępowania zgłoszeniowego, które już uwzględniały uwagi przedstawione zgodnie z art. 19 ust. 3 rozporządzenia nr 17, obecnie również w rozumieniu art. 9 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1/2003. Zobowiązania zostały skrótkowo przedstawione poniżej, a ich pełna wersja zamieszczona jest na stronach internetowych Dyrekcji Generalnej ds. Konkurencji.
- (6) Prawa do transmisji będą oferowane w kilku pakietach w drodze postępowania jawnego i niedyskryminującego. Czas obowiązywania umów zawieranych z agentem lub podlicencjobiorcami nie przekroczy trzech sezonów.
- (7) Przekazy na żywo z rozgrywek pierwszo- i drugoligowych Bundesligi będą oferowane w dwóch pakietach, uwzględniających zarówno oferentów programów telewizji powszechnie dostępnej, jak i telewizji płatnej. Trzeci pakiet uprawnia kupującego do przekazów na żywo co najmniej dwóch spotkań Bundesligi oraz pierwszego przekazu głównych fragmentów meczu w późniejszym czasie w telewizji powszechnie dostępnej. Czwarty pakiet zawiera przekaz drugoligowych rozgrywek na żywo oraz prawa do pierwszego przekazu głównych fragmentów w telewizji powszechnie dostępnej w późniejszym czasie. Pakiet piąty zawiera ofertę praw do powtórnego odtwarzania – drugiej i trzeciej emisji spotkań. Pakiety 3 i 5 mogą każdorazowo zostać sprzedane kilku odtwarzającym.

⁽¹⁾ Centralne wprowadzenie do obrotu obejmuje wszystkie rodzaje praw do przekazu: telewizja powszechnie dostępna, telewizja płatna, telewizja na życzenie (pay-per-view), przekazy naziemne, przekazy kablowe lub satelitarne, przekazy na żywo lub w późniejszym czasie; przekaz całego wydarzenia, fragmentów lub skrótu najważniejszych momentów spotkań; przekaz radiowy. Dotyczy ono także praw do transmisji za pomocą istniejących oraz przyszłych urządzeń technicznych wszelkiego rodzaju, jak np. UMTS, Internet oraz „business TV”.

⁽²⁾ Dz.U. C 261 z 30.10.2003, str. 13.

- (8) Pakiet 6 zawiera prawa do transmisji spotkań pierwszo- i drugoligowych Bundesligi na żywo oraz/lub w krótkim odstępie czasu przez Internet. Od 1 lipca 2006 r. pakiet zawierać będzie prawo do transmisji rozgrywek na żywo oraz w krótkim odstępie czasu. Związek Ligowy będzie oferował w każdym dniu rozgrywek łącznie co najmniej 90 minut relacji ze spotkań na żywo w Internecie, na przykład w formie telekonferencji. Kolejny pakiet nr 7 dotyczy relacji z najważniejszych momentów spotkań emitowanych w późniejszym czasie. Natomiast pakiet nr 8 zawiera prawa do transmisji rozgrywek pierwszo- i/lub drugoligowych Bundesligi na żywo oraz/lub prawie na żywo (near live) oraz/lub w późniejszym czasie poprzez sieci telefonii komórkowej. Pakiet nr 9 uprawnia do transmisji w późniejszym czasie fragmentów spotkań pierwszo- i/lub drugoligowych Bundesligi poprzez sieci telefonii komórkowej.
- (9) Każde stowarzyszenie może sprzedać operatorowi telewizji powszechnie dostępnej prawa do transmisji spotkań na własnym boisku w celu jednorazowego wyemitowania, nie wcześniej niż 24 godziny po ich zakończeniu, fragmentów lub całości tych spotkań w telewizji powszechnie dostępnej.
- (10) Każde stowarzyszenie może wyemitować w Internecie, 1,5 godz. po zakończeniu spotkania, skrót spotkań na własnym boisku oraz spotkań wyjazdowych, trwający nie dłużej niż 30 minut. Począwszy od 1 lipca 2006 r., każde stowarzyszenie będzie mogło po zakończeniu spotkania przekazywać w całości i bez ograniczeń relacje z meczy na własnym boisku i meczy wyjazdowych na swoich stronach internetowych lub stronach internetowych osób trzecich. Każde stowarzyszenie może wprowadzić do obrotu relacje z rozgrywek na własnym boisku poprzez sieci telefonii komórkowej w granicach EOG, przekazując prawa do nich operatorom tych sieci. Każde stowarzyszenie może bez ograniczeń transmitować w powszechnie dostępnych stacjach radiowych relacje ze spotkań na własnym boisku po ich zakończeniu. W przypadku przekazów na żywo transmisja relacji nie może przekroczyć 10 min na połowę meczu.
- (11) Wyżej wymienionych praw nie można zbyć w taki sposób, aby jeden odtwarzający mógł stworzyć produkt naruszający interesy DFB oraz Związku Ligowego lub nabywców pakietów 1–9 i ich prawa do posiadania jednolitego produktu ani w sposób stanowiący niebezpieczeństwo dla czerpania korzyści płynących ze znakowania (branding) oraz z centralnego wprowadzenia do obrotu (one-stop-shop).
- (12) Zgodnie z propozycją stron stowarzyszenia dysponują niewykorzystanymi prawami do transmisji. Jednakże Związek Ligowy będzie nadal uprawniony do równoległego niewyłączonego wprowadzania do obrotu odnośnego pakietu. Z jednej strony chodzi o sytuację, w której Związek Ligowy nie zbył określonych praw przeznaczonych do centralnego wprowadzenia do obrotu. W przypadku gdy przez 14 dni od pierwszego dnia rozgrywek w danym sezonie nie dojdzie do podpisania porozumienia z odtwarzającym w sprawie jednego z wyżej wymienionych pakietów w zakresie określonych w nim praw, stowarzyszenia mają prawo od tego momentu do końca sezonu samodzielnie dysponować prawami do transmisji spotkań na własnym boisku w granicach praw zawartych w niewykorzystanym pakiecie. Z drugiej strony, stowarzyszenia otrzymują powyższą możliwość w sytuacji, gdy nabywca nie wykorzystuje nabytych praw bez podania rzeczowego powodu.
- (13) Zmiany dotyczące telewizji oraz Internetu wejdą w życie 1 lipca 2006 r. Wszelkie pozostałe zmiany wchodzą w życie 1 lipca 2004 r. Powyższe okresy przejściowe mają na celu uwzględnienie obaw dotyczących konkurencji, nie stwarzając niebezpieczeństwa dla organizacji rozgrywek pierwszo- i drugoligowych Bundesligi.
- (14) Niniejszy model wprowadzenia do obrotu nie obejmuje umów licencyjnych, które zostaną zawarte w przyszłości. W tym kontekście zastrzega się możliwość zbadania, w ramach odrębnego postępowania, zgodności z zasadami prawa wspólnotowego, szczególnie w sytuacji, gdy jeden odtwarzający nabywa kilka centralnie wprowadzonych do obiegu pakietów z wyłącznymi prawami do transmisji.

4. Zamiar Komisji

- (15) W związku z powyższym Komisja zamierza wydać decyzję na podstawie art. 9 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1/2003, na mocy której powyższe streszczone oraz zamieszczone na stronach internetowych Dyrekcji Generalnej ds. Konkurencji zobowiązania zostaną uznane za wiążące. Zanim to nastąpi, Komisja wzywa wszystkie zainteresowane strony do przedstawienia jej swoich uwag w terminie jednego miesiąca od opublikowania niniejszego komunikatu.
- (16) Zainteresowane strony proszone są o przedłożenie swoich uwag także w formie nieopatrzonej klauzulą poufności, po wykreśleniu tajemnic handlowych oraz pozostałych informacji poufnych oraz, tam gdzie to stosowne, zastąpieniu ich streszczeniem nieopatrzonym klauzulą poufności lub adnotacją „[tajemnica handlowa]” lub „[poufne]”.

- (17) Uwagi, opatrzone sygnaturą akt „COMP/C-2/37.214 – Łączne wprowadzenie do obrotu praw do przekazu medialnego rozgrywek Bundesligi” należy kierować na poniższy adres lub numer faksu:

Komisja Europejska
Dyrekcja Generalna ds. Konkurencji
Kancelaria Antymonopolowa (Anti-Trust)
B-1049 Bruksela
Fax (32-2) 295 01 28.

Brak sprzeciwu wobec zgłoszonej koncentracji
(Sprawa nr COMP/M.3545 – Rewe/ASP)

(2004/C 229/05)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

W dniu 3 września 2004 r. Komisja podjęła decyzję o nie sprzeciwianiu się wyżej wymienionej koncentracji oraz uznaniu jej za zgodną z regułami wspólnego rynku. Powyższa decyzja zostaje wydana na mocy art. 6 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004. Pełny tekst decyzji jest dostępny wyłącznie w języku niemieckim i będzie opublikowany po uprzednim usunięciu ewentualnych tajemnic handlowych przedsiębiorstw. Tekst decyzji będzie dostępny:

- na stronie internetowej: Europa – Dyrekcja Generalna do spraw Konkurencji (<http://europa.eu.int/comm/competition/mergers/cases/>) bezpłatnie. Strona ta została wyposażona w różnorodne opcje wyszukiwania, takie jak spis firm, numerów spraw, dat oraz spis sektorów przemysłowych, które mogą być pomocne w znalezieniu poszczególnych decyzji w sprawach połączeń,
- w formie elektronicznej w wersji „CDE” bazy danych CELEX, pod numerem dokumentu 32004M3545. CELEX jest komputerowym systemem dokumentacji prawa Wspólnot Europejskich. (<http://europa.eu.int/celex>)

Brak sprzeciwu wobec zgłoszonej koncentracji
(Sprawa nr COMP/M.3539 – Goldman Sachs/QMH)

(2004/C 229/06)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

W dniu 7 września 2004 r. Komisja podjęła decyzję o nie sprzeciwianiu się wyżej wymienionej koncentracji oraz uznaniu jej za zgodną z regułami wspólnego rynku. Powyższa decyzja zostaje wydana na mocy art. 6 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004. Pełny tekst decyzji jest dostępny wyłącznie w języku angielskim i będzie opublikowany po uprzednim usunięciu ewentualnych tajemnic handlowych przedsiębiorstw. Tekst decyzji będzie dostępny:

- na stronie internetowej: Europa – Dyrekcja Generalna do spraw Konkurencji (<http://europa.eu.int/comm/competition/mergers/cases/>) bezpłatnie. Strona ta została wyposażona w różnorodne opcje wyszukiwania, takie jak spis firm, numerów spraw, dat oraz spis sektorów przemysłowych, które mogą być pomocne w znalezieniu poszczególnych decyzji w sprawach połączeń,
 - w formie elektronicznej w wersji „CEN” bazy danych CELEX, pod numerem dokumentu 32004M3539. CELEX jest komputerowym systemem dokumentacji prawa Wspólnot Europejskich. (<http://europa.eu.int/celex>)
-